

KODEKS ETYKI
UNIWERSYTETU EKONOMICZNEGO W KATOWICACH

Spis treści

Preambuła	3
Część I. Konstytutywne wartości społeczności Uniwersytetu	3
Część II. Kodeks etyki szczegółowy: interesariusze wewnętrzni	6
ROZDZIAŁ I Zasady postępowania władz Uniwersytetu	6
ROZDZIAŁ II Zasady postępowania nauczycieli akademickich	8
ROZDZIAŁ III Powinności nauczycieli akademickich jako naukowców	9
ROZDZIAŁ IV Odpowiedzialność etyczna nauczycieli akademickich wobec współpracowników i Uniwersytetu	10
ROZDZIAŁ V Preferowany tryb postępowania nauczycieli akademickich w odniesieniu do studentów i doktorantów	11
ROZDZIAŁ VI Pożądana postawa pracowników administracyjnych	13
ROZDZIAŁ VII Wzorce postępowania pracowników administracyjnych	13
ROZDZIAŁ VIII Pożądana postawa studentów i doktorantów	14
ROZDZIAŁ IX Wzorce postępowania studentów i doktorantów w procesie studiowania	14
Część III. Kodeks etyki szczegółowy: interesariusze zewnętrzni	15
ROZDZIAŁ X Wartości określające relacje uczelni z otoczeniem zewnętrznym	15
ROZDZIAŁ XI Zasady postępowania w relacjach z otoczeniem	16
Część IV. Postanowienia końcowe: zastosowanie zasad Kodeksu	17

Preambuła

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach, zwany dalej „Uniwersytetem”, jest wspólnotą akademicką, którą konstytuują zbieżne dla niej wartości. Należy je pojmować jako to wszystko, co dla tej wspólnoty jest ważne, cenne i co łączy ją w całość. Wartości te współtworzą nie tylko życie zespołowe uczelni, ale także powinny mieć zasadniczy wpływ na postępowanie wszystkich osób tworzących wspólnotę akademicką, a więc studentów, doktorantów, nauczycieli akademickich i pracowników administracyjnych. Wartości te powinny być obecne w postawach, zachowaniach członków wspólnoty akademickiej, w ich wzajemnych relacjach na uczelni oraz w stosunku do wszystkich, którzy wchodzą w przestrzeń naszej społeczności akademickiej. Wartości i wynikające z tego postawy zostały opisane w poniższym Kodeksie etyki, do którego przestrzegania są zobligowani wszyscy członkowie wspólnoty uczelni. Przyjmując i realizując wskazane wartości, każdy członek społeczności Uniwersytetu przyczynia się do budowania ładu moralnego i społecznego na naszej uczelni. Realizując zaś wspólne dobro, przyczynia się zarazem do budowy odpowiedniego jej wizerunku.

Część I. Konstytutywne wartości społeczności Uniwersytetu

OSOBA jest podstawowym fundamentem wszelkich wartości i zasad. Objawia się jako rzeczywistość niepowtarzalna i nieredukowalna do żadnych stanów czy procesów częściowych. Z tego też względu człowiek jako osoba powinien być postrzegany w sposób integralny, tj. całościowy. Jest fundamentalnym podmiotem w świecie przedmiotów. Dlatego człowiek jako osoba staje się punktem odniesienia wszelkiego działania i postaw, które w nim znajdują swe uzasadnienie. Osoba to moralna podstawa wszelkiego działania. Dlatego to na niej centralizują się wszelkie dążenia we wspólnocie uczelni.

GODNOŚĆ jest najbardziej charakterystyczną cechą objawiającą osobę. To właśnie dzięki własnej, wrodzonej i niezbywalnej godności człowiek jako osoba jest wartością nadrzędną, do której powinny być odnoszone wszelkie zjawiska społeczne, gospodarcze, polityczne, kulturowe czy cywilizacyjne. Stąd jedynym sposobem odniesienia się do człowieka jest bezwarunkowa afirmacja godności każdej osoby. Stanowi ona także o równości osób względem siebie. Objawia się to we wszystkich relacjach interpersonalnych zarówno w wewnętrznych, jak i zewnętrznych kontaktach w środowisku Uniwersytetu.

PRAWDA stanowi zarówno wartość samą w sobie, jak i wartość leżącą u podstaw wszelkich aktów poznawczych. Służba prawdzie jest podstawowym obowiązkiem każdego człowieka, a zatem i pracownika Uniwersytetu, w szczególności zaś naukowca czy nauczyciela akademickiego – wychowawcy. W dużej mierze do poszukiwania i odkrywania prawdy zobligowany jest także w indywidualny sposób każdy student i doktorant. Stosunek do prawdy staje się przez to jedyną adekwatną miarą wszystkich dociekań badawczych, prac i przedsięwzięć naukowych w Uniwersytecie oraz procesów edukacyjnych, a także innych działań pracowniczych. Prawda stanowi ostatecznie fundament wszelkich podejmowanych

przedsięwziąć człowieka. Obrona prawdy jest w związku z tym obroną własnego człowieczeństwa przed próbą uzależnienia się od różnego rodzaju ambicji, mód, sukcesów czy też władzy bądź różnego rodzaju sił nacisku.

WOLNOŚĆ – ta konstytutywna cecha ludzkiej egzystencji jest niezmiennie istotna we wszelkiego rodzaju działaniach człowieka, a zwłaszcza we wszelkich pracach naukowo-dydaktycznych. Podmiotowa wolność uczonego jest niezbędna w celu postępowania według swego rozumu, doświadczenia i sumienia, a także uniezależnienia się od wszelakich czynników zewnętrznych mogących wywierać wpływ tak na zasadność, jak i efektywność prowadzonej pracy – a więc także na próby manipulowania prawdą. Bez wolności nie sposób należycie nauczać i wychowywać kolejnych pokoleń studentów. Wolność stanowi obszar kształtowania swej tożsamości przez całą wspólnotę Uniwersytetu, jednocześnie jest także dla niej zadaniem realizowanym wyłącznie w perspektywie odpowiedzialności za nią. Wartość ta jest ponadto szansą dla całej nauki, która tylko w przestrzeni swobody badań, dyskusji i poglądów przynosi korzystne dla człowieka rezultaty.

WSPÓLNOTA – nie można zapominać, iż od początku kategoria ta leżała u podstaw każdego środowiska akademickiego. Wynikała ona nie tylko z autonomii tej zbiorowości, ale także ze świadomości dążenia do wspólnego celu, jakim jest próba poznawczej obiektywizacji prawdy o rzeczywistości otaczającej człowieka oraz jego samego. Wspólnota zatem powinna objawiać się w należytych, przepojonych wzajemnym szacunkiem, relacjach zarówno pomiędzy wszystkimi współpracownikami, jak i studentami i doktorantami środowiska Uniwersytetu. Wpływa także w istotny sposób na właściwą relację pomiędzy studentem lub doktorantem a mistrzem. Opiera się przede wszystkim na uczciwości postaw studenta i doktoranta, poważaniu i poszanowaniu swego mistrza, on zaś sam powinien dawać dobry przykład w życiu osobistym i naukowym oraz być życzliwy i otwarty na problemy studentów i doktorantów.

PRACOWITOŚĆ w sposób naturalny wpisana jest w egzystencję człowieka. Wyraża się w typowo ludzkiej aktywności działania. Objawia się w trudzie oraz w radości z efektów związanych z owym działaniem. W środowisku Uniwersytetu cecha ta uwidacznia się osobistym zaangażowaniem, a także głęboką odpowiedzialnością za treści tworzonej nauki i sposoby jej dalszego przekazywania. Chociaż w bezpośrednim efekcie korzyści z takiego postępowania osiąga jego twórca, to jednak należy pamiętać, że w dalszej perspektywie postawa taka sprzyja pożytkowi i rozwojowi szerokiej grupy osób współuczestniczących w owocach realizowanej pracy w Uniwersytecie.

RZETELNOŚĆ I UCZCIWOŚĆ – obydwie cechy powinny objawiać się w złożonej pracy naukowo-dydaktycznej wszystkich reprezentantów środowiska Uniwersytetu. Kierowanie się tymi wartościami sprawia, iż praca oraz jej efekty będą naznaczone solidnością i wiarygodnością działań. Ponadto będą one wynikały i koncentrowały się na poszukiwaniu prawdy, a poprzez to nauka będzie tworzona na fundamentalnych zasadach moralności i logiki.

ETOS PRACY wiąże się nie tylko z sumiennym realizowaniem swych obowiązków, ale także z należytym kształtowaniem relacji pracowniczych w Uniwersytecie. Szczególną rolę odgrywają tu moralne przymioty działania zwane cnotami, które są nabytymi w sposób trwały zdolnościami do realizacji konkretnego dobra moralnego. Wśród nich doniosłą rolę odgrywają: roztropność w podejmowaniu decyzji co do realizacji różnego rodzaju zadań, sprawiedliwość w oddaniu każdemu tego, co mu się słusznie należy – zwłaszcza w relacjach wspólnotowych, cierpliwość i nadzieja w oczekiwaniu na pozytywne przemiany w dokonywanym procesie wychowawczym, ale także w oczekiwaniu na owoce realizowanej pracy zawodowej, wyrozumiałość w wysiłku zrozumienia oraz indywidualnej oceny postępowania innych osób, zrozumiałość w umiejętnym i jasnym wyrażaniu swego stanowiska, oraz szacunek wyrażający się we wszelkich relacjach międzysobowych, a zwłaszcza w poważaniu osób mających autorytet.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ SPOŁECZNA objawia się namysłem i przyjęciem takiej postawy działania, w której zostają wzięte pod uwagę nie tylko własne interesy, ale także działania i dobra pozostałych osób czy wspólnot społecznych. Działania takie wiążą się między innymi z postawą zdrowej konkurencji, pomnażaniem wspólnego dobra oraz współdziałaniem w realizacji tychże postaw.

PATRIOTYZM powinien wyrażać się w wierności ojczyźnie, a także dziedzictwu i tożsamości narodowej. Ogromną rolę odgrywa w tym wypadku kultura narodowa, której poznawanie i kreowanie w pozytywny sposób przyczynia się do kształtowania bogactwa osobowego każdego Polaka. Patriotyzm ma także wymiar lokalny – szczególnie podkreślany w Uniwersytecie – związany z umiłowaniem tzw. „małej ojczyzny” (ojcowizny), którą się czci i służy się jej swą pracą dla pomnażania wspólnego dobra.

Część II. Kodeks etyki szczegółowy: interesariusze wewnętrzni

Cała wspólnota uczelni powinna przestrzegać zasad postępowania zapisanych poniżej po to, by konstytutywne wartości społeczności akademickiej mogły znaleźć swój wyraz w działaniu.

ROZDZIAŁ I

Zasady postępowania władz Uniwersytetu

§ 1

Pełniąc funkcje kierownicze, władze uczelni przyjmują na siebie szczególną odpowiedzialność za przestrzeganie zasad etycznego postępowania przez swoich podwładnych, dając wzór własną postawą.

§ 2

Władze uczelni stoją na straży konstytutywnych wartości społeczności akademickiej, mobilizują ją do wysiłku budowania i podtrzymywania wysokiej jakości funkcjonowania Uniwersytetu, odpowiedzialności za jego pomyślność oraz planowanie jego rozwoju.

§ 3

Władze uczelni, kierując się poczuciem odpowiedzialności, zobowiązane są do unikania takich form angażowania się w działalności poza uczelnią, nawet niezwiązanych ze stałym zatrudnieniem, które poważnie utrudniałyby wywiązywanie się z przyjętych obowiązków. W przypadku naruszenia tego zobowiązania istnieje moralna przesłanka do odwołania z pełnionej funkcji.

§ 4

Władze uczelni nie mogą uczestniczyć w działaniach godzących w prestiż Uniwersytetu oraz nie powinny angażować się w przedsięwzięcia, które przyczyniają się do osłabienia jego konkurencyjności i wizerunku.

§ 5

Władze uczelni powinny rzetelnie i uczciwie wykonywać swoje obowiązki, a w szczególności:

- 1) dbać o zrównoważony rozwój Uniwersytetu, unikając realizacji interesów partykularnych i grupowych kosztem dobra wspólnego, stwarzając jego jednostkom warunki ułatwiające poszukiwanie zewnętrznych źródeł finansowania;
- 2) dążyć do zapewnienia pełnej dostępności architektonicznej, cyfrowej oraz organizacyjnej jednostek i procesów Uniwersytetu oraz eliminacji barier utrudniających udział osób ze szczególnymi potrzebami”.
- 3) dbać o zapewnienie równych szans zatrudnienia, awansu i doskonalenia zawodowego zgodnego ze strategią rozwoju uczelni, unikając wszelkiej formy dyskryminacji (a szczególnie dyskryminacji ze względu na rasę, płeć, wiek, narodowość, religię i przekonania osobiste);

- 4) dążyć do stworzenia środowiska pracy opartego na wzajemnym szacunku i tolerancji oraz podmiotowego, partnerskiego traktowania pracowników;
- 5) zapewnić dobre warunki pracy i stwarzać możliwości rozwoju zawodowego i osobowego w sferze badawczej, dydaktycznej i administracyjnej oraz angażować się w działania mające na celu zapewnienie wszystkim pracownikom godnego i sprawiedliwego wynagrodzenia za pracę;
- 6) zapewnić członkom wspólnoty akademickiej wolność badań i wolność głoszenia poglądów bez obawy o utratę pracy czy posiadanych przywilejów;
- 7) troszczyć się o warunki rozwoju młodej kadry naukowej, wspomagając tych, którzy prowadzą badania, inspirując i ułatwiając ich współpracę;
- 8) angażować się w działania mające na celu wprowadzenie standardów i procedur gwarantujących zapewnienie wysokiej jakości kształcenia;
- 9) udzielać wsparcia organizacjom studenckim i doktoranckim;
- 10) uważnie wysłuchiwać spraw, z jakimi przychodzą pracownicy, zapewniając godne miejsce i wystarczającą ilość czasu na rozmowę;
- 11) wspierać aktywność wspólnoty – jako miejsca publicznej debaty w sprawach, w których wiedza i autorytet uczonych będą wykorzystywane dla dobra publicznego;
- 12) troszczyć się o majątek Uniwersytetu oraz użytkować go bez narażania uczelni na zbędne koszty;
- 13) dbać o poszanowanie wewnętrznych reguł funkcjonowania uczelni.

§ 6

Władze uczelni podczas kampanii wyborczej nowych władz Uniwersytetu zobowiązane są do reprezentowania swoją postawą najwyższych standardów etycznych, a w szczególności do kształtowania dobrych obyczajów w procesie przekazywania i przejmowania wszystkich funkcji kierowniczych w uczelni.

§ 7

Władze uczelni dbają o jej dobre imię i o właściwą pozycję w życiu publicznym z uwzględnieniem jej apolityczności.

§ 8

Władze uczelni, realizując swoje uprawnienia, współpracują ze studentami i doktorantami dla dobra Uniwersytetu w celu realizacji jego misji.

§ 9

Władze uczelni nie mogą przyjmować korzyści materialnych związanych i wynikających z pełnionych funkcji lub realizowanych zadań.

§ 10

Władze uczelni nie powinny brać udziału w podejmowaniu decyzji dotyczących bezpośrednio siebie samego lub najbliższych członów rodziny, które skutkowałyby osiągnięciem korzyści w związku z zajmowanym stanowiskiem.

§ 11

Ze względu na pozycję społeczną i wykonywaną funkcję władze uczelni powinny być szczególnie wyczulone na wszelkie nieprawidłowości występujące w ich otoczeniu, przeciwne każdej formie patologii życia akademickiego, społecznego oraz wszelkim sytuacjom korupcyjnym czy też naciskom w różnorodnej postaci, np. mobbingowi, łapówkarstwu, szantażowi itp.

ROZDZIAŁ II

Zasady postępowania nauczycieli akademickich

§ 12

Nauka jako domena nadzwyczajnej precyzji, rzetelnego stosunku do faktów oraz do osiągnięć poprzedników jest szczególnie wrażliwa na wszelkiego rodzaju nieuczciwości i nierzetelności. Opiera się na suwerenności i sumienności jej twórców, a także dążeniu do prawdy, toteż nauczyciel akademicki powinien dążyć nie tylko do odkrycia i poznania prawdy, ale także do jej upowszechniania i obrony.

§ 13

Nauczyciel akademicki powinien wspierać i ochraniać wolność intelektualną swych studentów, doktorantów i kolegów, ponieważ wolność w środowisku akademickim jest nieodzowna w całym procesie naukowo-dydaktycznym, stanowi ponadto gwarancję możliwości wypowiedzania własnych sądów.

§ 14

Nauczyciela akademickiego powinna cechować samodzielność i niezależność od pozanaukowych uwarunkowań ideologicznych, politycznych lub ekonomicznych. Dlatego nie powinien on angażować się w żadne zajęcia ani działalność, które mogłyby ograniczyć jego niezależność.

§ 15

Wspólnota akademicka wymaga od nauczycieli akademickich wzajemnego poszanowania, współdziałania i solidarności, uczciwości i odpowiedzialności względem uczelni, studentów i doktorantów.

§ 16

Nauczyciele akademicy zobowiązani są do unikania słów i zachowań nietaktownych, które nie licują z kulturą i dobrymi obyczajami.

§ 17

Nauczyciel akademicki powinien wykonywać swoje obowiązki zawodowe z zachowaniem należytej rzetelności i staranności, dbać o dobre imię Uniwersytetu, brać czynny udział w życiu macierzystej uczelni, a swoje umiejętności i wiedzę wykorzystywać także dla jej dobra.

§ 18

Nauczyciel akademicki pełniący funkcje publiczne na stanowiskach państwowych lub samorządowych oraz w innych instytucjach czy organizacjach polskich i międzynarodowych nie powinien uchybiać godności swego zawodu ani sprzeniewierzać się konstytutywnym wartościom wspólnoty uczelni.

§ 19

Nauczyciel akademicki powinien unikać korzystania z mienia Uniwersytetu dla celów prywatnych, a w szczególności nie wykonywać na terenie uczelni prac dla innych podmiotów.

§ 20

Podjęcie dodatkowej działalności przez nauczycieli akademickich poza uczelnią nie może odbywać się ze szkodą dla podstawowego miejsca pracy. Pracownik Uniwersytetu zobowiązany jest do lojalnego informowania o mogących powstać konfliktach interesów i do uzyskania stosownej zgody i akceptacji.

§ 21

Nauczyciel akademicki ma prawo domagać się godnego wynagrodzenia, odpowiadającego jego kwalifikacjom i trudności pracy, jednak nie powinien uzależniać jakości wykonywania swych zadań od płacy.

§ 22

Jakakolwiek dyskryminacja w ocenianiu, awansowaniu – czy to ze względu na rasę, kolor skóry, religię, narodowość, płeć, orientację seksualną, niepełnosprawność, wiek czy przekonania itp. – nie jest akceptowalna przez społeczność akademicką.

ROZDZIAŁ III

Powinności nauczycieli akademickich jako naukowców

§ 23

Pracownik nauki powinien ustawicznie pogłębiać swoją wiedzę i doskonalić umiejętności.

§ 24

Praca badawcza nauczyciela akademickiego powinna mieć cechy twórcze i przebiegać zgodnie z wymaganiami metody naukowej, być wiarygodna i wierna prawdzie opartej na rzetelnych argumentach.

§ 25

Nauczyciel akademicki powinien przestrzegać wysokich standardów prowadzenia badań naukowych oraz zasad dobrej praktyki naukowej. Obowiązuje go odpowiedzialne głoszenie prawdy w nauczaniu. Powinien upowszechniać w społeczeństwie rzetelne wiadomości o osiągnięciach nauki, którą reprezentuje.

§ 26

Nauczyciel akademicki w badaniach naukowych przestrzega zasad uczciwości naukowej i nie dopuszcza do zaistnienia plagiatów bądź fałszowania wyników badań naukowych.

§ 27

Nauczyciel akademicki powinien w ocenach dorobku i prac naukowych unikać konfliktu interesów i kierować się obiektywizmem, terminowością oraz zasadami kompetentności. Naganne jest przyjmowanie podarunków, prezentów czy innych korzyści, które mogłyby naruszyć niezależność jego oceny.

§ 28

Nauczyciel akademicki podejmuje się opracowania opinii, recenzji lub ekspertyzy jedynie w zakresie swojej specjalności i nie sugeruje się oczekiwaniami zlecniodawcy oraz nie dopuszcza, aby presja zlecniodawcy wywarła wpływ na merytoryczną zawartość pracy. Sponsorowanie badań lub odpłatność za nie powinny być ujawnione. Niedopuszczalne jest uzależnienie wyników badań od jakichkolwiek pozanaukowych korzyści.

§ 29

Nauczyciel akademicki powinien przestrzegać zasad prawa autorskiego i własności intelektualnej.

§ 30

Nauczyciel akademicki ma szczególny obowiązek tępienia nieuczciwości naukowej i łamania dobrych obyczajów w nauce.

ROZDZIAŁ IV

Odpowiedzialność etyczna nauczycieli akademickich wobec współpracowników i Uniwersytetu

§ 31

Nauczyciel akademicki powinien przestrzegać w stosunku do kolegów zasad uprzejmości, lojalności i koleżeństwa. W kontaktach służbowych okazywać wzajemny szacunek, służyć radą i udzielać pomocy.

§ 32

Nauczyciel akademicki, dbając o stały rozwój swoich umiejętności i wiedzy, dąży do doskonalenia środowiska zawodowego i jakości kształcenia w Uniwersytecie oraz wspiera swoich kolegów, zwłaszcza podwładnych, w rozwijaniu kompetencji zawodowych.

§ 33

Nauczyciel akademicki, szanując osiągnięcia swoich współpracowników, w wymianie opinii naukowych powinien posługiwać się argumentami merytorycznymi zarówno w stosunku do przełożonych, jak i podwładnych.

§ 34

Nauczyciel akademicki w przypadku zauważenia czyjegoś niewłaściwego postępowania powinien zareagować. Równocześnie nie powinien publicznie niekorzystnie komentować działalności zawodowej innego nauczyciela. Naganne jest bezzasadne przedstawienie kolegi w złym świetle, narażające go na utratę szacunku, zmniejszenie wynagrodzenia czy usunięcie z zajmowanego stanowiska lub niezastużone pominięcie w awansowaniu.

§ 35

Nauczyciel akademicki powinien przyjmować postawę życzliwego krytycyzmu wobec prac i koncepcji innych autorów, połączoną z krytycyzmem wobec siebie i swojego dorobku naukowego.

§ 36

Nauczyciel akademicki zobowiązany jest do lojalności wobec współpracujących w ramach danej katedry i powstrzymywania się od działań naruszających taką lojalność również po zakończeniu współpracy oraz powinien reagować w przypadku naruszania etyki przez swoich współpracowników.

§ 37

Nauczyciel akademicki wykazuje lojalność wobec Uniwersytetu objawiającą się w przestrzeganiu dyscypliny pracowniczej, wspomaganiu demokratycznie wybranych władz zwierzchnich i okazywaniu pomocy w budowaniu prestiżu uczelni.

§ 38

Nauczyciel akademicki nie może żądać od swych współpracowników i podwładnych zachowania sprzecznego z konstytucyjnymi wartościami społeczności Uniwersytetu.

ROZDZIAŁ V

Preferowany tryb postępowania nauczycieli akademickich w odniesieniu do studentów i doktorantów

§ 39

Efektem kształcenia w Uniwersytecie jest ukształtowanie odpowiedzialnego moralnie człowieka, wyposażonego w wiedzę z dyscyplin stanowiących kanon jego wykształcenia oraz stosowne umiejętności praktyczne. Nauczyciel akademicki powinien więc wspomagać studenta i doktoranta w usprawnianiu zdolności poznawczych w dochodzeniu do prawdy.

§ 40

Nauczyciel akademicki powinien starannie przygotowywać się do zajęć oraz stosować metody nauczania właściwe zagadnieniom wykładanego przedmiotu; treść zajęć dydaktycznych powinna być zgodna z aktualnym stanem nauki światowej.

§ 41

Przekazywanie wiedzy przez nauczycieli akademickich Uniwersytetu powinno odbywać się w sposób odpowiedzialny w obszarze swoich kompetencji zawodowych ze szczególnym naciskiem na:

- 1) wyzbycie się uprzedzeń i uniezależnienie się od wpływu różnych poglądów – przedstawianie różnych stanowisk, koncepcji i twierdzeń naukowych oraz informowanie o ewentualnym osobistym punkcie widzenia;
- 2) bezstronne formułowanie opinii o cudzym dorobku oraz krytycznej jego analizie;
- 3) przyznawanie się do popełnionych błędów, uznawanie potencjalnych nie trafności własnych pomysłów, ujęć i sformułowań;
- 4) indywidualne podejście do każdego studenta i doktoranta oraz oferowanie możliwości dialogu osobowego i naukowego;
- 5) propagowanie wśród studentów i doktorantów nawyków uczciwego studiowania oraz rzetelnego wykonywania pracy zawodowej;
- 6) sprzyjanie dociekliwości naukowej studentów i doktorantów oraz dbałość o to, aby doskonalili swój warsztat poznawczy i środki przekazu wiedzy.

§ 42

Nauczyciel akademicki przed rozpoczęciem cyklu dydaktycznego zobowiązany jest do zapewnienia studentom i doktorantom informacji o programie zajęć, o prawach i obowiązkach związanych z uczestnictwem w zajęciach oraz o kryteriach oceny uczestników zajęć.

§ 43

Nauczyciel akademicki powinien:

- 1) przyjąć sprawiedliwe i jednakowe zasady oceniania studentów i doktorantów;
- 2) jawnie odnosić się do treści oraz formy ustnych i pisemnych wypowiedzi studentów i doktorantów z poszanowaniem dla ich prywatności i godności.

§ 44

Godne potępienia jest wypowiadanie, poza sferą służbową, negatywnych opinii o swych studentach w sposób pozwalający na zidentyfikowanie osoby ocenianej.

§ 45

Moralnie naganne jest udzielanie odpłatnych korepetycji, lekcji bądź konsultacji własnym studentom.

§ 46

Nauczyciel akademicki powinien okazywać życzliwą pomoc w budzeniu zainteresowań studentów i doktorantów zarówno indywidualnych, jak i zrzeszonych w organizacjach oraz

sprzyjać tworzeniu atmosfery wyzwalającej kreatywność wszystkich uczestników życia akademickiego.

§ 47

Nauczyciel akademicki w roli mistrza-wychowawcy powinien wpływać na postawę studenta bądź doktoranta poprzez dawanie dobrego przykładu oraz inspirowanie do refleksji nad wartościami wykraczającymi poza kanon wiedzy związany z programem studiów. Poprzez swą postawę i zaangażowanie pracownik wychowuje studentów.

ROZDZIAŁ VI

Pożądana postawa pracowników administracyjnych

§ 48

Każda osoba zaliczana do grupy pracowników administracyjnych powinna:

- 1) swą postawą, zachowaniem i słowem przyczyniać się do realizacji misji Uniwersytetu;
- 2) mieć świadomość, że jej działania będą się przyczyniać do rozpowszechniania dobrego imienia Uniwersytetu w społeczeństwie;
- 3) współpracować z innymi członkami wspólnoty akademickiej w celu podwyższania jakości usług świadczonych przez Uniwersytet;
- 4) w stosunku do innych członków wspólnoty akademickiej oraz pozostałych osób przestrzegać ogólnie przyjętych form grzecznościowych w kontaktach bezpośrednich i korespondencji;
- 5) pamiętać, iż schludny i estetyczny wygląd stanowi ważny element w kontaktach z interesantami;
- 6) dbać o ład i porządek na swoim stanowisku pracy;
- 7) w pełni wykorzystywać posiadane umiejętności i kwalifikacje w interesie Uniwersytetu;
- 8) zwracać szczególną uwagę na postępowanie własne i innych członków wspólnoty akademickiej, by uchronić uczelnię przed jakimikolwiek stratami i nadużyciami;
- 9) zapoznać się i przestrzegać zasad zawartych w Kodeksie.

ROZDZIAŁ VII

Wzorce postępowania pracowników administracyjnych

§ 49

Pracownicy administracyjni Uniwersytetu powinni charakteryzować się określonymi cechami:

- 1) właściwie wykorzystywać czas pracy;
- 2) dbać o swój wizerunek, wykonując terminowo powierzane im zadania;
- 3) stale podnosić swoje kwalifikacje i umiejętności, by móc jak najlepiej wykonywać powierzane im obowiązki;
- 4) cechować się wysokim poziomem kultury osobistej;
- 5) w swych działaniach zachowywać się uprzejmie, taktownie, z wyczuciem;
- 6) być lojalni i uczciwi w stosunku do interesantów, przełożonych i współpracowników;

- 7) do powierzonych spraw zawodowych podchodzić bezstronnie i obiektywnie;
- 8) wykonywać swoje zadania z należytą starannością.

ROZDZIAŁ VIII

Pożądana postawa studentów i doktorantów

§ 50

Studenci i doktoranci kierują się w swoim postępowaniu uczciwością i przyzwoitością, a w kontaktach z innymi przestrzegają zasad dobrego wychowania i dobrych obyczajów, mając na uwadze godność każdego człowieka.

§ 51

Studenci i doktoranci nie powinni brać udziału w żadnych przedsięwzięciach uwłaczających ich godności lub godności innych, jak również podejmować działań mogących zaszkodzić dobremu ich imieniu czy podważać zaufanie do nich lub Uniwersytetu.

§ 52

Student i doktorant również po ukończeniu studiów zobowiązany jest, świadcząc swoim poziomem moralnym i intelektualnym, dbać o dobre imię Uniwersytetu.

ROZDZIAŁ IX

Wzorce postępowania studentów i doktorantów w procesie studiowania

§ 53

Student i doktorant są zobowiązani do rzetelnej i sumiennej pracy nad nieustannym podnoszeniem swoich kwalifikacji oraz do zdobywania wiedzy przez cały okres kształcenia.

§ 54

Studenci i doktoranci powinni dokładać wszelkich możliwych starań w celu wzbogacania posiadanej wiedzy, również poprzez branie udziału w zajęciach nieobowiązkowych i pozaprogramowych oraz rozwijać wszelkie umiejętności praktyczne związane ze swoim przyszłym zawodem.

§ 55

Studenci i doktoranci powinni traktować egzamin, jak również wszelkie inne formy weryfikacji wiedzy, jako rzetelne sprawdziany, w trakcie których powinni korzystać jedynie ze swojej wiedzy i umiejętności. Karygodne są wszelkie nieuczciwe zachowania zmierzające do osiągnięcia pozytywnych wyników.

§ 56

Studenci i doktoranci wezwani są do szczególnej troski o realizację w swoim życiu studenckim konstytutywnych wartości akademickich.

§ 57

Studenci i doktoranci powinni przestrzegać w stosunku do kolegów zasad uprzejmości, lojalności i koleżeństwa. W kontaktach służbowych okazywać wzajemny szacunek, służyć radą i udzielać pomocy.

§ 58

Studenci i doktoranci powinni wspierać innych studentów w nauce, pomagać w dostosowywaniu się do warunków życia akademickiego, jak również w poznaniu i przestrzeganiu reguł panujących na Uniwersytecie.

§ 59

W przypadku nieobecności studenta lub doktoranta podczas prezentacji prac grupowych, zobowiązany jest on przekazać wszelkie potrzebne materiały w czasie umożliwiającym należyte przygotowanie się do zajęć pozostałej części zespołu.

§ 60

Studenci i doktoranci traktują pozostałą część wspólnoty akademickiej z należnym szacunkiem, przestrzegając w kontaktach z członkami wspólnoty zasad dobrego wychowania i obyczajów akademickich, unikając na forum uczelni poufanych kontaktów osobistych.

§ 61

Studenci i doktoranci nie wykorzystują prywatnych kontaktów i zażyłości osobistych z pozostałymi pracownikami Uniwersytetu.

§ 62

Studenci i doktoranci powinni w sposób adekwatny reagować na wszelkie przejawy zachowań nieetycznych pracowników Uniwersytetu. Przy zachowaniach stanowiących przekroczenie obowiązujących norm niniejszego Kodeksu powinni również powiadomić komórkę odpowiedzialną za kwestie etyczne na uczelni.

Część III. Kodeks etyki szczegółowy: interesariusze zewnętrzni

ROZDZIAŁ X

Wartości określające relacje uczelni z otoczeniem zewnętrznym

§ 63

PARTNERSTWO. W kontaktach z otoczeniem zewnętrznym przestrzega się takich zasad, jak uczciwość i rzetelność. Ponieważ partnerzy mogą mieć inne, często sprzeczne ze sobą interesy, celem nadrzędnym jest dążenie do dobra wspólnego. Uniwersytet stara się rozpoznawać korzyści związane ze współpracą w ramach partnerstwa i dążyć do nich z prawdziwym zaangażowaniem.

§ 64

KSZTAŁCENIE SPECJALISTÓW. Uniwersytet aktywnie śledzi przemiany gospodarcze, a tym samym w sposób elastyczny rozwija system kształcenia w celu dostosowania kwalifikacji absolwentów do bieżącej sytuacji na rynku pracy. Wyedukowani specjaliści potrafią efektywnie i odpowiedzialnie zarządzać i działać na rzecz swoich pracodawców, mając na uwadze wspólne dobro. Wychodząc naprzeciw zapotrzebowaniu rynkowemu, uczelnia współpracuje z przedstawicielami przedsiębiorstw i różnych organizacji społeczno-gospodarczych.

§ 65

DOSTĘPNOŚĆ OFERTY EDUKACYJNEJ. Uniwersytet skutecznie dociera z ofertą kształcenia do potencjalnych kandydatów na studia. Nadrzędnym celem jest pozyskanie najzdolniejszych abiturientów, aby efektywnie realizować funkcję edukacyjną.

§ 66

WIZERUNEK. Uczelnia dba o swój pozytywny wizerunek w skali regionu, kraju i w wymiarze międzynarodowym. Poprzez współpracę ze środkami masowego przekazu Uniwersytet informuje o swoich przedsięwzięciach szerokie grono odbiorców. W materiałach promocyjnych, na stronach internetowych, a także w innych środkach przekazu dba się o rzetelność zamieszczanych informacji oraz przystępną formę.

§ 67

WSPÓŁPRACA Z INNYMI OŚRODKAMI AKADEMICKIMI. Władze uczelni, mając na uwadze porównanie zarówno własnego dorobku, jak i innych standardów kształcenia wypracowanych w innych środowiskach uniwersyteckich, dążą do zacieśnienia współpracy oraz wymiany poglądów między uczelniami. Pozwala to na określenie najbardziej skutecznego sposobu organizacji jednostki edukacji wyższej. Współpraca odbywa się pomiędzy ośrodkami akademickimi w regionie, kraju i na świecie.

ROZDZIAŁ XI

Zasady postępowania w relacjach z otoczeniem

§ 68

Władze uczelni dbają o promowanie wizerunku Uniwersytetu jako ośrodka wiedzy i praktyki działalności gospodarczej, upowszechniając wiedzę ekonomiczną i przedsiębiorczość. Kształtowanie postaw przedsiębiorczych, a także umiejętności inwestycyjnych i menedżerskich obejmuje zarówno kształconych ekonomistów, jak i dostarczanie wiedzy dla przedsiębiorców oraz ogółu mieszkańców.

§ 69

Badania naukowe i prowadzone analizy ekonomiczne powinny być sporządzane z najwyższym poziomem rzetelności i trafności, a ich implementacja powinna realizować cele gospodarcze i społeczne firm oraz organizacji zgłaszających zapotrzebowanie na te usługi. Uczelnia

przywiązuje szczególną wagę do poszanowania praw z tytułu ochrony własności intelektualnej.

§ 70

Uniwersytet propaguje zasady zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego, dostarczając niezbędnej wiedzy umożliwiającej optymalne decyzje gospodarcze.

§ 71

Pracownicy Uniwersytetu wspierają inicjatywy obywatelskie, a także włączają się w aktywności na rzecz społeczności lokalnej. Promują ideę społecznej odpowiedzialności biznesu oraz urzeczywistniają ją w praktyce. Uczelnia uznaje działalność charytatywną jako szczególnie ważny przejaw społecznej odpowiedzialności i wspiera postawy filantropijne wśród pracowników i środowiska przedsiębiorców.

§ 72

Na szczególną troskę zasługują postawy realizujące idee dobra wspólnego zarówno w kontaktach interpersonalnych, jak i ogólnospołecznych.

§ 73

Uczelnia postępuje zgodnie z zasadami uczciwej konkurencji, dążąc do zapewnienia wizerunku ośrodka akademickiego o najwyższych standardach nauczania i etyki zawodowej.

Część IV. Postanowienia końcowe: zastosowanie zasad Kodeksu

§ 74

Do przestrzegania zasad zapisanych w niniejszym Kodeksie zobowiązani są wszyscy członkowie wspólnoty uczelni, a więc nauczyciele akademicki, pracownicy administracyjni, doktoranci i studenci.

§ 75

Członek wspólnoty uczelni ma prawo otrzymać wyjaśnienie niejasnych dla niego zapisów lub wątpliwości związanych z treścią Kodeksu, zgłaszać uwagi oraz inicjować zmiany i uzupełnienia w jego zapisach. Organem właściwym w tych sprawach jest komisja ds. etyki, a w kolejnej instancji rektor.

§ 76

Członek wspólnoty uczelni powinien ujawniać i zwalczać wszelkie przejawy łamania Kodeksu.

§ 77

Nad przestrzeganiem Kodeksu czuwa rzecznik ds. etyki stojący na czele komisji ds. etyki powoływanej przez rektora.

§ 78

1. Komisja ds. etyki jest ciałem doradczym rektora.
2. Do zadań Komisji ds. etyki należy w szczególności:
 - 1) udzielanie członkom wspólnoty uczelni wyjaśnień w sprawach niejasnych dla nich zapisów lub wątpliwości związanych z treścią Kodeksu,
 - 2) zgłaszanie uwag do treści Kodeksu oraz inicjowanie zmian i uzupełnień w jego zapisach.

§ 79

1. Do zadań rzecznika ds. etyki należy w szczególności:
 - 1) promowanie wśród członków wspólnoty uczelni treści Kodeksu;
 - 2) podejmowanie czynności wyjaśniających w sprawie naruszenia zasad postępowania etycznego przez członków wspólnoty uczelni.
2. Rzecznik ds. etyki informuje rektora o podejmowanych czynnościach i ich rezultatach. Jeżeli rzecznik uzna, że pracownik, student lub doktorant za naruszenie zasad postępowania etycznego może podlegać odpowiedzialności dyscyplinarnej, niezwłocznie informuje o tym rektora.

§ 80

Członkowi wspólnoty uczelni, wobec którego rzecznik ds. etyki podjął czynności wyjaśniające, oraz osobom, które złożyły wniosek do rzecznika w sprawie naruszenia zasad postępowania etycznego, przysługuje prawo złożenia skargi na czynności rzecznika do rektora.